

stitution, hvorved en stor Del af de Fattige skulde kunne holdes borte fra Fattigvæsenet, saa mener jeg rigtig nok, at det maatte være nødvendigt, at der stier væsentlige Forandringer i den bestaaende nugældende Fattiglovgivning. Thi hvordan man end indretter Hjælpekasserne, bliver det ikke til Noget, saalænge vi skulle lede og søge i den Grad efter Møjligheden af, at den, som ikke er Forsørgelsesberettiget i den paagældende Kommune, kan faae godt af Kasserne. De Bestemmelser, som findes i det forelagte og i tidligere Lovforslag, der ere udarbejdede med saa stor Omhu, ville jo skabe et nyt, ligesaa indviklet og vanskeligt Fattigvæsen ved Siden af det andet og ligesom ad indirekte Veie faae Indflydelse paa den Tid, som udfordres til at vinde Fattigforsørgelsesret. Det tror jeg ikke, det vil lykkes at faae gennemført, og jeg tror, at den nuværende Lovgivning er saa indviklet og besværlig, at der, naar det kommer til Stykket, vil være en betydelig Uvillie imod saaledes atter at faae det mere indviklet. Jeg mener derfor, at skulde man komme til et heldigt Resultat med Udviklingen af denne frie Fattigunderstøttelse af Hjælpekasserne, saa maa man gaa til en Forandring med Hensyn til Forsørgelsesstedet, en Forandring med Hensyn til Begrundelsen af Forsørgelsespligten.

Jeg kommer derefter mere specielt til det foreliggende Lovforslag og skal da opkaste Spørgsmaalet om, hvor de Fattige bør forføres. Dette Spørgsmaal, mener jeg, har to Sider. For det Første er der jo allsaa det væsentlige Spørgsmaal om, hvor Forsørgelsespligten skal være, og hvem der har Forsørgelsespligten og Forsørgelsesbyrden, og i hvilken Kommune det skal være. Men en anden Side af dette Spørgsmaal er det, hvor den Fattige er forpligtet til at nyde denne Understøttelse, som han engang har Ret til at faae. Hvad det første Spørgsmaal angaar, saa kjende vi jo Alle vor nuværende Lovgivnings Bestemmelser om, at Forsørgelsesretten vindes ved uafbrudt Ophold i 5 Aar. Begrundelsen af hele dette Spørgsmaal om, hvor Forsørgelsesretten skal være, forekommer mig ikke at være videre stærk. Man har sagt, at der, hvor en Person eller en Familie har opholdt sig i længere Tid, maa det være billigt og tildels retfærdigt, at han bliver forføret. Man har dundet Forbindelser i denne Kommune, hvor han har levet i længere Tid, han er kjendt med Forholdene, det maa være ham en Sorg at komme bort derfra, han kan bedre finde Noget til Selverhverv der og i det Hele taget bedre hjerpe sig. Det har

selvsølgelig Noget paa sig, men deraf maatte saa rigtig nok følge, at man maatte have en meget længere Tid til at vinde Forsørgelse paa Opholdsstedet, som det jo ogsaa har været foreslaaet, baade 10 og 15 Aar. Jo længere Forsørgelsestiden skal være, desto mere vil det i Praxis føre til, at han sjældent vil vinde Forsørgelse; thi i saa lang Tid vil der selvsølgelig blive mange forskellige Anledninger til Afbrydelse. Saa har man endvidere sagt, Bedkommende har jo præsteret sit Arbejde i den Kommune, han har gjort Nytte der, og det er derfor ogsaa rimeligt, at denne Kommune har Byrden. Hele denne Betragtning synes jeg heller ikke har meget Værd, thi det er ikke saaledes, at det Arbejde, en Mand præsterer i Samfundet, kan siges at være for en bestemt Kommune. Jeg vil f. Ex. tage det Tilfælde, at der ligger en Fabrik i en Kommune, hvor der er en hel Del Arbejdere, hvis Børn altsaa udvide denne Kommunes Skolevæsen i en meget betydelig Grad, og Arbejdsherren eller Aktieselskabet ikke yder en eneste Øre til Kommunens Forudsødenheder, fordi han bor et andet Sted, saa kan man ikke sige, at det er den Kommune, som har hødt Fordel af den Paagældendes Arbejde, og derfor skal forføre ham. Jeg mener overhovedet slet ikke, at man kan tage det paa den Maade, jeg mener, at enhver aandelig eller fysisk Arbejder er et Led i den hele Samfundskjæde, og hans Arbejde kommer det hele Samfund til Gode, det kan ikke saaledes udstyffes og henregnes til en bestemt Kommune. Men nu siger det ærede Medlem, der har forelagt dette Forslag — han er ikke engang fornoiet med disse Betragtninger som Fundament for Opholdskommunens Forsørgelsespligt — han siger: Egentlig burde den Paagældende forføres der, hvor han bliver trængende. Det synes jeg nu slet ikke har nogen som helst Berettigelse, og det ærede Medlem er ogsaa blevet bange for denne Tanke, og han har saa søgt at udføre den paa en anden Maade ved at forandre de 5 Aar til 2 Aar. For disse 2 Aar finder jeg slet ikke, at der kan anføres noget af Betydning; navnlig de tidligere Betragtninger, som jeg gjorde gjældende, og som ere gjorte gjældende til Forsvar for Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Ophold i en Kommune, kunne slet ikke anvendes. Jeg sætter, at der bliver bygget et stort Havneanlæg i en Kommune, en hel Mængde Familier kommer, faar Arbejde og bosætter sig der, Havnen er færdig, de 2 Aar ere ude, og saa skal Kommunen have Forsørgelsespligt af disse Mennesker. Der er efter min Overbevisning slet ikke noget som helst Tiltalende